

„To bude vidět pěkně“

Jak už to u divadelních pohádek bývá, nejstarší diváci v hledišti byli čerstvými čekateli na první třídu obecní školy a s nadšením i příznačnou kritikou přijímali překvapení od herců divadla **Aldente**, kteří v režii **Terezy Ludvíkové** uklidili pod *Rozárčinou postýlkou* podle jejího scénáře. Malým Claudiům přehrávali příběh o zlobivé holčičce, která si neuklízela. Nakonec snad všechny děti v hledišti, včetně mě, usoudily, že příběh je také tak trochu o nich, a jako známého bratrovraha ve vyhlášené tragédii starého anglosasa i je postihly výčitky svědomí.

„Já si myslím, že jak to má ty schody, že to bude vidět pěkně...“ děla paní učitelka a předvedla dětem, jak mají tleskat. V pokoji vystavěném na scéně visí obrázek holčičky s pejskem... kočičkou... není to zvláštní zvířátko? Ale vždyť je to myška! A pozornější děti pochopily, že to není ani myška, nýbrž myšák... Jakési duo v tmavých klaunských montérkách uvádí dětský program s očekávanými rétorickými figurami typu „těch dětí tady ale je, vid’?“ apod. Oslím můstkem se klaunské duo dostane až k hlavnímu tématu pohádky – děti je v sále prý „jako prachu pod postelí“. V hledišti zhoustne atmosféra. Když klaunka chvíli nepořádek rozebírá („má pod postelí „kde co“, ale jaké „co!“), začne se to v hledišti nejistě ošívát a první odvážlivci vykřikují „ne!“ a „to není pravda, já pod postelí takový nepořádek nemám!“ a sálem zaznívají podobná vzdorná hesla. Publikum ocení smíchem nejvíce moment, v němž drží duo Rozárku (**Veronika Pospíšilová**) za copy. Jednoduchá, přesto účinná divadelní práce spočívá v rozlišení světa reálného a světa pod postýlkou, kam Rozárce spadl její oblíbený myšák, dosud povždy ušetřen jakéhokoliv kontaktu se špínou a s nepořádkem. Aby totiž Rozárka mohla pod postýlkou pobíhat a hledat zmizelého myšáka, musela být opravdu malinká, stejně jako prostor pod postelí musel být opravdu veliký, aby měla kamaráda kde hledat. Nebylo však třeba žádných bizarních projekcí, jednoduše se zvětšily kulisy, a když je Rozárka stejně veliká jako ohryzek či posmrkaný kapesník...

Copatá Rozárka, „pidižvík“, jak pravil klaun, se ocitá uprostřed světa, který sama stvořila svou leností a lhostejností k nepořádku, ve kterém kdesi trpí její oblíbený a rozmazlovaný myšák (**Vašek Dvořák**). Její první setkání ve světě hnusu představuje starý posmrkaný Kapesník (**Vašek Dvořák**). Zajímavým kostýmním řešením (**Alžběta Hanzlová**) vynikla postava Ponožky, která již léta hledá v „podpostelí“ „tu pravou“-teskně zpívá na sirku coby mikrofon, zabalena v pružné látce až po hlavu. Již zde se projevuje, do jisté míry záměrně způsobená, pohybová omezenost herce, která je akcentována především v postavě Okousaného jablka (**Vašek Dvořák**), kdy jeho interpret má ruce podél těla a výrazově může využívat pouze dolních končetin a hlavy. Jako by byl vzdáleně, a možná nechtěně, vzpomenut Schlemmer a jeho anti-herecké experimenty, inspirované Craigovými teoriemi. Okousané jablko, aka Ohryzek, zapěl písně veselejšího rázu („jsem veselý, jsem veselý, pod touhletou postelí“), přičemž za úsměvem klauna šlo cítit neštěstí starého jablka, které se ztratilo v bludišti prachu a hlenových konstrukcích. Chuchvalce prachu (**Vašek Dvořák** a **Lucie Marvanová**) jsou

zahaleny v šedivě valérujících kostýmech. Když se Pán nepořádku, jeden z Chuchvalců prachu, rozhodne dělat nepořádek, vyzve diváctvo k následování, a to nadšeně povykuje a snaží se papírovými koulemi trefit Chuchvalce, přičemž Dvořák Mládence a Malenky usměrňuje „na zem, ne na mě!“

Děti, které se na jevišti představily, aby pomohly Myšákovi a Rozárce uklidit nepořádek, byli svými obdivovateli z hlediště hlasitě vyvoláváni. Děti přicházejí zpívat písničky, které se naučily ve školkách a Terka, Viktorka a Štěpánek sklídí velkolepý a zasloužený potlesk, doprovázený z hlediště nadšeným zpěvem skalních fanoušků. Na otázku, která zazněla v hlavě snad každého malého diváka po zhlédnutí Rozárčina nepořádku, zaznělo jednomyslné: „*Nepořádek? Never more...*“

Tomáš Kubart, RozRazil Online, 11. 1. 2011

Divadlo Aldente – Rozárčina postýlka. Scénář, režie a hudba Tereza Ludvíková, scénografie Alžběta Hanzlová, hudební aranžmá Zdeněk Král, produkce Eva Doležalová. Hrají Veronika Pospíšilová, Václav Dvořák (nebo Tom Král), Lucie Marvanová (nebo Vojta Novotný). Psáno z reprízy 15. 12. 2010.